EVA

Cat Bohannon
Host

Badatelka a popularizátorka vědy z Kolumbijské univerzity nás v knize s podtitulem *Jak ženské tělo už 200 milionů let určuje směr evoluce lidstva* vede králičí norou evoluce hodně hluboko do minulosti. Příběh začíná u drobných savců, kteří se pletli pod nohy dinosaurům – a zlepšili své šance na přežití tím, že samice začaly produkovat na svých hrudích mléko, tedy potravu pro mladé, která je bez bakterií a plná látek podporujících imunitu. Vynález mléka také umožnil, aby se embryonální vývoj přesunul z vejce do měkkého adaptabilního matčina těla, což otevřelo prostor pro delší dětství, a tedy i pro učení. Děloha a placenta zase ve skutečnosti představují orgán permanentního vyjednávání mezi matkou a plodem, nikoli pasivní schránku – a právě z tohoto biologického konfliktu jsme zdědili vyšší rizikovost lidského porodu oproti třeba šimpanzům. Menopauza pak není chápána jako *error*, ale jako vývojově výhodná strategie: babička, která už nerodí, ale investuje energii do přežití vnoučat, se ukazuje jako jeden z klíčových motorů dlouhověkosti druhu. Bohannon ve větším plánu poukazuje na to, jak jsme dlouhá léta přehlíželi ženské tělo ve vědě. Také probírá témata jako postavení žen v různých koutech světa nebo evoluční vysvětlení sexuálního násilí či nevěry. Tento fascinující text pěkně odsýpá a rozšiřuje pohled i těm, kteří už „všechno četli".